

den praksis vedrørende forholdet mellem art. 30 og art. 36, jfr. svar på spørgsmål 15, som Domstolen tidligere har anlagt. Det forhold, at arbejdsmiljø og miljøbeskyttelse udtrykkeligt er indført i Traktaten som legitime formål i Traktatens forstand, må formodes at føre til, at Domstolen tillægger disse hensyn større vægt end hidtil.

For det andet det tilfælde, hvor der vedtages et direktiv med traktatmæssig hjemmel i art. 100 A. I denne situation har medlemslandene gennem bestemmelsen i stk. 4, 5 og 6 fået mulighed for at opretholde eller indføre national lovgivning eller nationale bestemmelser, som afviger fra direktivets regler, forudsat at denne lovgivning eller disse bestemmelser forfølger hensyn nævnt i art. 36, arbejdsmiljø eller miljøbeskyttelse. Formuleringen i stk. 5 gør det dog klart, at en sådan lovgivning eller sådanne bestemmelser ikke må forfølge et protektionistisk formål. Såfremt lovgivningen finder anvendelse på produkter, som ikke produceres i medlemsstaten, vil protektionisme kunne påstås at foreligge, såfremt lovgivningen ikke reelt er begrundet i de fremhævede hensyn, men har til formål at beskytte andre nationalt producerede konkurrerende produkter. Såfremt lovgivningen finder anvendelse på både importerede og i medlemslandet producerede produkter, er det vanskeligere at påvise en protektionistisk virkning.

For det tredje vil den hidtidige art. 100 blive opretholdt uændret og vil kunne tjene som retsgrundlag for lovharmonisering, der ikke er af betydning for det indre marked. For disse direktiver opretholdes de hidtidige krav om enstemmighed, og den i art. 100 A nævnte procedure finder derfor ikke anvendelse. Det samme gælder for direktiver vedtaget før traktatændringens ikrafttræden.

Om bevisbyrden henvises til svaret i spørgsmål 15.

Spørgsmål 14:

Hvorledes vil regeringen skønne, situationen vil være med hensyn til den gældende kemikaliebekendtgørelses overensstemmelse med direktivet (79/831), såfremt de nu forelåede regler vedtages?

Svar:

Såfremt man forestiller sig, at det gældende direktiv vedrørende farlige stoffer havde været vedtaget med hjemmel i art. 100 A, ville situationen være den, at det på grundlag af Traktatens bestemmelse udtrykkeligt ville være tilladt en medlemsstat at anvende nationale forskrifter, også selv om disse ikke er i overensstemmelse med direktivets regler.

Spørgsmål 15:

Hvem har bevisbyrden, når der opstår strid mellem konkurrencemæssige og miljømæssige hensyn, hvis Kommissionen rejser sag mod et land?

Svar:

I henhold til Domstolens praksis ligger det fast, at bevisbyrden vedrørende den afvejning, som skal finde sted ved anvendelse af Traktatens art. 30 og 36, dvs. hvor der ikke foreligger et direktiv, er fordelt således: Kommissionen skal sandsynliggøre, at foranstaltningen eventuelt ville kunne have en handelshindrende virkning. I praksis giver dette sjældent anledning til vanskeligheder, fordi Domstolen har fastlagt kriteriet særdeles mildt i den såkaldte Dassonville-sag, hvor det siges, at en national lovgivning, som direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt, kan hindre handelen mellem medlemsstaterne, er omfattet af forbudet i Traktatens art. 30.

Det påhviler herefter medlemsstaten at godtgøre, at den nationale lovgivning forfølger et lovligt formål, og at foranstaltningen er nødvendig. I beviset for foranstaltningens nødvendighed er det afgørende, at det kan påvises, at medlemsstaten ikke kunne have valgt et andet middel med mindre handelshindrende virkning. I praksis er den bevisbyrde, som er pålagt medlemsstaten, ganske tung.

Såfremt der på det konkrete område foreligger et direktiv, er det i dag udgangspunktet, at medlemsstaterne er afskåret fra at håndhæve afvigende nationale regler, medmindre direktivet udtrykkeligt åbner mulighed herfor. I givet fald vil en konkret bedømmelse bero på en fortolkning af direktivet snarere end på en afvejning af samhandels hensyn og miljøhensyn.

Såfremt et direktiv i fremtiden er baseret på reglen i art. 100 A, vil situationen være anderledes. Det anføres i art. 100 A, stk. 6, at